

[Miljøministeren]

teresser berøres, og så kan vi spare alle de øvrige tidskrævende og pengeødende papirgange.

Også bestemmelsen om pensionisters ret til helårsbeboelse i sommerhuse lægger regeringen vægt på. Det er ikke meningen med dette forslag – og det er efter min opfattelse også usandsynligt – at benyttelsen af denne ret vil ændre sommerhusområderne til byområder. De pensionister, der benytter helårsbeboelsesretten, må selvfølgelig affinde sig med, at hverken infrastruktur eller serviceniveau er af samme standard som i byerne.

Retten til helårsbeboelse giver i øvrigt ikke pensionisten hverken flere eller færre rettigheder i forhold til den øvrige lovgivning. Men ministeriet bør nok udforme en vejledning, så pensionister i tide ved, hvad de risikerer at gå ind til, hvis de vælger at flytte ind i et sommerhus hele året og dermed opgiver deres gamle boligområde med den større service og bedre infrastruktur.

Om forholdet mellem den foreslåede bestemmelse og loven om udlændinges erhvervelse af fast ejendom kan jeg oplyse, at den foreslåede bestemmelse ikke vil ændre den gældende retstilstand med hensyn til udlændinges erhvervelse af fast ejendom i Danmark, for der er tale om en personlig tilladelse til helårsbeboelse. En EF-borger kan ikke erhverve en ejendom med henblik på helårsbeboelse, hvis huset efter planlovgivningen ikke må bebos hele året.

Lad mig herefter gå over til en større knast i regeringens forslag – vi må jo tage fat om nælden. Det er det samtidighedsprincip og den forenkling, der er indeholdt i bonusideen. Den er så væsentlig, at ideen bør fastholdes, men jeg synes ikke rigtig, at den er blevet forstået korrekt, når jeg har læst de tidligere førstebehandlinger, hvor der er blevet udtrykt, må jeg sige, en vis skepsis over for ideen. Denne skepsis synes ved min gennemlæsning at bunde bl.a. i det forhold, at der sker en kommunalisering af afgørelserne, og at klageadgangen forhindres.

Jeg vil gerne pege på, at amterne og andre myndigheder gennem deres vetobeføjelser over for lokalplanforslag har mulighed for at hindre bonusordninger i lokalplaner. Og så vil jeg pege på, at bonuslokalplanen jo også har en offentlighedsfase, hvorunder protesterne netop kan nå såvel amtet som ministeren, hvorefter begge jo kan gribe ind.

Hvad man opnår ved bonus, er i grunden ikke ret meget, men dog noget, nemlig at alle hensyn er vurderet samtidig, i stedet for at de fremkommer pø om pø til gavn for ingen og til besvær og fordyrelse for alle.

Jeg skal herefter gå over til SF's forslag til ændringer i naturfredningsloven. Det underkender det behov for modernisering og forenkling af reglerne om naturbeskyttelse, som flkløverregeringen allerede i 1987 pegede på, sådan som SF også siger i sine bemærkninger.

Der er behov for klarere og mere overskuelige regler. Regeringens forslag til naturbeskyttelseslov lever op til dette krav. SF's forslag fortsætter knopskydningerne i lovreglerne og ændrer ikke på klagereglerne. Jeg synes selvfølgelig, at regeringens klageregler er bedre, fordi de forener demokratisk ansvar og kompetence. Og atter beklager jeg at måtte konstatere, at SF udviser mistillid til det decentrale demokratiske system, som vi andre har respekt for.

SF's forslag adskiller sig også fra regeringens forslag i spørgsmålet om myndighedsstrukturen, idet der arbejdes med myndighedskompetence hos både de folkevalgte råd og hos sandflugtskommissionerne og hos fredningsnævnet og Overfredningsnævnet.

Regeringen har med sit forslag til naturbeskyttelseslov tilstræbt en enstregen myndighedsstruktur og entydigt placeret ansvaret for naturbeskyttelsesarbejdet hos de folkevalgte politikere, som man jo kan smide ud ved normale valg. Det er en fortsættelse af udviklingen, hvorunder amterne har overtaget flere og flere opgaver på naturområdet, og amterne står jo også til ansvar. Jeg mener, vi bør fortsætte denne udvikling og gøre amtsrådene til den centrale naturbeskyttelsesmyndighed.

Jeg er selvfølgelig opmærksom på den debat, som forslaget om at overføre fredningsnævnenes kompetence til amtsrådene har rejst, og jeg er selvfølgelig villig til at drøfte spørgsmålet videre med udvalget, således som jeg allerede har bebudet. Jeg skål blot nu pege på de positive erfaringer fra frikommuneforsøget med overførslen af administrationen af bygge- og beskyttelseslinjerne til amtsrådet i Nordjylland, der har givet kortere sagsbehandlingstid, sparet penge og medført ganske få anker til Overfredningsnævnet. Udvalget har, ved jeg, fået et notat om dette, men det nye udvalg kan naturligvis også få det oversendt.